

Arrest

nr. 252 777 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 december 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 10 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10/12/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sedert 23/05/2020 in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

De betrokkene werd sinds 24/05/2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10/12/2020 werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de

wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De betrokkene werd gehoord op 11/06/2020. Hij verklaarde geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. Betrokkene verklaarde ook geen medische problemen hebben en graag te willen terugkeren naar Albanië. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

De betrokkene werd sinds 24/05/2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10/12/2020 werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel "74/11 EVRM" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"7.

Aan verzoeker wordt een inreisverbod met de maximumduur van 3 jaar opgelegd.

De maximumduur van het inreisverbod is blijkens de bestreden beslissing gesteund op het geheel van volgende overwegingen:

- *de ernst van de feiten;*
- *betrokkene heeft niet getwijfeld op illegale wijze in België te verblijven;*
- *handhaven van openbare orde;*

Blijkens de bestreden beslissing is de duur van het inreisverbod gesteund op de combinatie van deze elementen (cfr. "Gelet op al deze elementen"), zodat de overwegingen in hun samenhang dienen beoordeeld te worden.

Elk element kan derhalve beschouwd worden als hebbende een welbepaalde invloed op de duur van het inreisverbod. Zulks impliceert tezelfdertijd dat, indien de motivering van bepaalde overwegingen niet kan worden weerhouden, de duur van het inreisverbod niet langer als afdoende gemotiveerd kan worden beschouwd.

8.

De door verwerende partij aangehaalde elementen kunnen de maximumduur van het inreisverbod evenwel niet verantwoorden, noch afzonderlijk noch in hun samenhang genomen.

9.

De eerste overweging m.b.t. de duur van het inreisverbod is de overweging dat verzoeker niet getwijfeld zou hebben om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven.

Deze overweging mist elke feitelijke grondslag aangezien verzoeker op het ogenblik van zijn vrijheidsberoving (= aanhoudingsmandaat) nog in de periode van wettig verblijf verkeerde, aangezien de periode van 90 dagen met visumvrijstelling nog niet verstreken was.

Aan verzoeker werd bovendien voorheen nooit enig bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat de Staatssecretaris ook niet kan voorhouden dat een eerdere verwijderingsmaatregel door verzoeker niet zou zijn nageleefd.

Tijdens zijn detentie kon verzoeker uiteraard geen gevolg geven aan zijn terugkeerverplichting.

Wat er ook van zij, zelfs indien per impossibile zou worden aangenomen dat verzoeker "niet getwijfeld zou hebben om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven", vormt zulks in wezen enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/11, en meer bepaald naar volgende overweging:

“ De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wege niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012. ”

En nog:

“ De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet.

De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de — in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar. ”

Terzake kan ook nuttig verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 22 maart 2016 (nr. 234.228):

“ De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering. ”

Deze overweging geldt mutatis mutandis ook voor onderhavige zaak: de verwijzing naar de overschrijding van zijn periode van legaal verblijf (te wijten aan zijn detentie) is in wezen niets anders dan de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting.

10.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens uitvoerig ingegaan op het belang van het handhaven van de openbare orde en de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten. In de bestreden beslissing wordt betoogd dat verzoeker nog steeds geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden aangezien hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en veroordeeld werd.

Deze beoordeling, nl. dat verzoeker nog steeds als een gevaar voor de openbare orde zou kunnen worden beschouwd, is onverenigbaar met de beoordeling door de correctionele rechtbank van Brussel.

Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel dd. 10 december 2020 blijkt dat de rechtbank van oordeel is dat er voldoende redenen zijn om — behoudens de reeds ondergane voorlopige hechtenis- geen bijkomende effectieve gevangenisstraf op te leggen en dat een straf met uitstel voldoende waarborgen biedt ter bescherming van de openbare orde. De rechtbank verwijst hiervoor naar het blanco strafrechtelijk verleden, de bekentenissen van betrokkene en de verslavingsproblematiek welke in diens hoofd had gespeeld.

De rechtbank overweegt letterlijk:

“ Au vu des éléments précités, les peines d'emprisonnement et d'amende ci-après précisées constitueront une réponse appropriée aux actes répréhensibles du prévenu tout en assurant la finalité collective et individuelle des poursuites qui est d'assurer la sauvegarde de la sécurité publique et d'éviter la réitération par lui de faits analogues ou plus graves à venir. ”

De rechtbank stelt m.a.w. uitdrukkelijk dat de door haar opgelegde bestraffing passend (= “une réponse appropriée”) is om recidive te voorkomen en de openbare orde te beschermen (-“qui est d'assurer la sauvegarde de la sécurité publique et d'éviter la réitération par lui de faits analogues ou plus graves à venir”).

De rechtbank is tot dit oordeel gekomen rekening houdende met alle elementen van de zaak (zie de overwegingen in extenso in het bijgevoegde vonnis), o.a. de reeds ondergane detentie door verzoeker (gedurende meer dan 7 maanden).

Verwerende partij miskent flagrant het gezag van gewijsde van dit vonnis waar zij - in strijd met dit vonnis en de finaliteit ervan- verzoeker nog steeds als een gevaar voor de openbare orde meent te kunnen beschouwen. Verwerende partij geeft evenmin aan waarom zij tot een andere conclusie meent te kunnen komen die haaks staat op de beoordeling van de correctionele rechtbank.

De motivering van verwerende partij kan aldus niet worden aangenomen aangezien zij het gezag van gewijsde van het vonnis van de correctionele rechtbank schendt en aangezien zij niet toelaat te begrijpen waarom verwerende partij van oordeel is dat verzoeker op heden - na zijn detentie gedurende een periode van 7 maanden- nog steeds als een gevaar voor de openbare orde dient te worden beschouwd, zulks manifest strijdig met het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel dat haar vonnis uitdrukkelijk als een passende bestraffing beschouwt om de openbare orde te beschermen en recidive te voorkomen.

Heeft de betreffende attaché überhaupt kennis genomen van de inhoud van het vonnis van de correctionele rechtbank dd. 10.12.20? Dit kan alleszins niet worden afgeleid uit de beslissing, wel integendeel.

Een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsplicht iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. (het beginsel van) het gezag van gewijsde (art. 23 e.v. Ger.W.) dient te worden aangenomen.

11.

De Staatssecretaris wijst ten slotte nog op "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Dit is thans een stereotiep onderdeel geworden van de motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole (dit is overigens een heel vage notie, welke voor verschillende interpretaties vatbaar is) is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de maximumduur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 1 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor de maximumduur van het inreisverbod wordt gekozen.

12.

Besluitend: de overwegingen in de bestreden beslissing verantwoorden niet (noch in rechte noch in feite) dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumperiode van 3 jaar."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag schendt.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt

opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat, waarbij de redenen om hiertoe te besluiten uiteengezet worden. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd. De gemachtigde motiveert dat de verzoekende partij werd gehoord op 11 juni 2020 en verklaarde geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben, dat de verzoekende partij ook verklaarde geen medische problemen te hebben en graag te willen terugkeren naar Albanië, dat gezien deze elementen de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet van toepassing zijn, dat hij bijgevolg rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Er wordt vervolgens op gewezen dat de verzoekende partij sinds 24 mei 2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, feiten waarvoor zij op 10 december 2020 werd veroordeeld tot een niet-definitieve gevangenisstraf. Betreffende de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten verduidelijkt de verwerende partij dat de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), dat het EHRM heeft gesteld dat staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan, dat het EHRM het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen beschouwt, dat ook het Europees Hof van Justitie reeds heeft uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*", valt, dat inbreuken op de wetgeving inzake drugs een diffuse vorm van criminaliteit zijn met indrukwekkende economische en operationele en dikwijls grensoverschrijdende connecties en dat gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit in een kaderbesluit wordt overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten, dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid en dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan, dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van de verdovende middelen als zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn en dat gezien de ernst van de feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Gelet op het voorgaande blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing duidelijk zijn toegespitst op de individuele situatie van de verzoekende partij, zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is. Bovendien kan worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/11 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), merkt de Raad op dat het EVRM geen artikel 74/11 bevat. Nu de thans bestreden beslissing gestoeld is op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de verwijzing van de verzoekende partij naar artikel 74/11 van het EVRM een materiële vergissing uitmaakt en dat de verzoekende partij vermoedelijk de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wou aanvoeren.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht zal dan ook onderzocht worden in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en dat het volgende bepaalt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”

3.6. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De verzoekende partij betwist *in casu* echter de correctheid van de gegeven motieven voor het bepalen van de duur van het inreisverbod en stelt in dit verband dat de maximumduur van het inreisverbod blijkens de bestreden beslissing is gesteund op het geheel van volgende overwegingen: de ernst van de feiten, de vaststelling dat zij niet heeft getwijfeld op illegale wijze in België te verblijven en het handhaven van de openbare orde, dat de duur van het inreisverbod blijkens de bestreden beslissing is gesteund op de combinatie van deze elementen zodat de overwegingen in hun samenhang dienden beoordeeld te worden, dat elk element derhalve beschouwd kan worden als hebbende een welbepaalde invloed op de duur van het inreisverbod, dat zulks tezelfdertijd impliceert dat indien de motivering van bepaalde overwegingen niet kan worden weerhouden, de duur van het inreisverbod niet langer als afdoende gemotiveerd kan worden beschouwd, dat de door de verwerende partij aangehaalde elementen de maximumduur van het inreisverbod evenwel niet kunnen verantwoorden, noch afzonderlijk noch in hun samenhang genomen.

3.7. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

3.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod geldt voor de duur van drie jaar. De redenen voor voormelde duur van het inreisverbod worden uiteengezet als volgt:

“De betrokkene werd gehoord op 11/06/2020. Hij verklaarde geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. Betrokkene verklaarde ook geen medische problemen hebben en graag te willen terugkeren naar Albanië. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

De betrokkene werd sinds 24/05/2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10/12/2020 werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

3.9. Nopens het opleggen van een termijn van drie jaar heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Nu de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden is volgens de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole en van het handhaven van de openbare orde.

3.10. De verzoekende partij betoogt dat de eerste overweging met betrekking tot de duur van het inreisverbod de overweging is dat de verzoekende partij niet getwijfeld zou hebben om illegaal op het Belgisch grondgebied te verblijven, dat deze overweging elke feitelijke grondslag mist aangezien zij op

het ogenblik van haar vrijheidsberoving nog in de periode van wettig verblijf verkeerde, aangezien de periode van negentig dagen met visumvrijstelling nog niet verstreken was, dat zij bovendien voorheen nooit enig bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend zodat de staatssecretaris ook niet kan voorhouden dat een eerdere verwijderingsmaatregel door haar niet zou zijn nageleefd, dat zij tijdens haar detentie uiteraard geen gevolg kon geven aan haar terugkeerverplichting, dat wat er ook van zij, zelfs indien zou worden aangenomen dat zij niet getwijfeld zou hebben om illegaal op het Belgisch grondgebied te verblijven, zulks in wezen enkel een parafrasering vormt van het gegeven dat zij niet heeft voldaan aan haar terugkeerverplichting, dat hoewel de arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben, wel nuttig kan worden verwezen naar een arrest van de Raad van 22 juni 2015 in de zaak met rolnummer 164 525 en naar rechtspraak van de Raad van State van 22 maart 2016 met arrestnummer 234 228, dat de overwegingen gemaakt in de vermelde arresten *mutatis mutandis* ook voor onderhavige zaak gelden, dat de verwijzing naar de overschrijding van haar periode van legaal verblijf, te wijten aan haar detentie, in wezen niets anders is dan de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting.

3.11. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorzien termijn, dat de verzoekende partij minstens sedert 23 mei 2020 in het Rijk verblijft, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, dat zij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, waarna er bij de bepaling van de duur van het inreisverbod op wordt gewezen dat zij niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven.

De verzoekende partij meent dat de overweging dat zij niet getwijfeld zou hebben om illegaal op het Belgisch grondgebied te verblijven elke feitelijke grondslag mist aangezien zij op het ogenblik van haar vrijheidsberoving nog in de periode van wettig verblijf verkeerde, aangezien de periode van negentig dagen met visumvrijstelling nog niet verstreken was, maar laat na om ter gelegenheid van haar verzoekschrift het bewijs hiervan te leveren. Bij de feiten uiteenzetting in haar verzoekschrift stelt zij hieromtrent dat zij begin februari het Belgisch grondgebied is binnengekomen en op 24 mei 2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst. Op basis van dit feitenrelaas blijkt geenszins dat zij *“op het ogenblik van haar vrijheidsberoving nog in de periode van wettig verblijf verkeerde”*. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing eveneens vast dat de verzoekende partij heeft nagelaten zich aan te melden bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn zodat ook op die manier niet blijkt wanneer de verzoekende partij het Belgisch grondgebied binnenkwam. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Het is in die zin dan ook niet foutief of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij *“minstens”* sedert 23 mei 2020 in het Rijk verblijft, waarbij de verwerende partij, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier, aldus verwijst naar de datum waarop de verzoekende partij werd aangetroffen op het grondgebied en werd gearresteerd en waarmee zij aldus niet uitsluit dat de verzoekende partij hier reeds langer verblijft, zodat zij op die manier dienstig kon stellen, gelet op de motieven dat de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, dat de verwerende partij niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven, minstens toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aan.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, blijkt geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing dat de staatssecretaris voorhoudt dat een eerdere verwijderingsmaatregel door de verzoekende partij niet zou zijn nageleefd. De verzoekende partij kan in dit verband worden gevolgd waar zij stelt dat zij voorheen nooit enig bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, wat expliciet door de verwerende partij wordt bevestigd in de nota met opmerkingen. Het betoog dat zij tijdens haar detentie geen gevolg kon geven aan haar terugkeerverplichting, dat wat er ook van zij, zelfs indien zou worden aangenomen dat zij niet getwijfeld zou hebben om illegaal op het Belgisch grondgebied te verblijven, zulks in wezen enkel een parafrasering vormt van het gegeven dat zij niet heeft voldaan aan haar terugkeerverplichting, dat de verwijzing naar de overschrijding van haar periode van legaal verblijf, te wijten aan haar detentie, in wezen niets anders is dan de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting, is dan ook, gelet op het ontbreken van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en van motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, niet dienstig. De verzoekende partij kan in dit verband evenmin dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad en van de Raad van State. Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, hebben arresten van de Raad geen precedentwerking. Bovendien blijkt uit de in het verzoekschrift aangehaalde arresten dat

er telkens sprake was van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten waaraan geen gevolg werd gegeven, *quod non in casu*, zodat de verzoekende partij niet aantoonde dat de overwegingen gemaakt in voornoemde arresten *mutatis mutandis* gelden voor onderhavige zaak. De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst en waaruit geciteerd wordt, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van een inreisverbod geen rekening vermag te houden met het feit dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze op het grondgebied te verblijven.

3.12. De verzoekende partij stelt verder dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt ingegaan op het belang van het handhaven van de openbare orde en de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten, dat in de bestreden beslissing wordt betoogd dat zij nog steeds geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden aangezien zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en werd veroordeeld, dat deze beoordeling onverenigbaar is met de beoordeling door de correctionele rechtbank van Brussel, dat uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 10 december 2020 blijkt dat de rechtbank van oordeel is dat er voldoende redenen zijn om – behoudens de reeds ondergane voorlopige hechtenis – geen bijkomende effectieve gevangenisstraf op te leggen en dat een straf met uitstel voldoende waarborgen biedt ter bescherming van de openbare orde, dat de rechtbank hiervoor verwijst naar het blanco strafrechtelijk verleden, haar bekentenissen en de verslavingsproblematiek welke in haar hoofd had gespeeld, dat de rechtbank uitdrukkelijk stelt dat de door haar opgelegde bestraffing passend is om recidive te voorkomen en de openbare orde te beschermen, dat de rechtbank tot dit oordeel is gekomen rekening houdend met alle elementen van de zaak, onder andere de door haar ondergane detentie gedurende meer dan zeven maanden, dat de verwerende partij flagrant het gezag van gewijsde van dit vonnis miskent waar zij – in strijd met dit vonnis en de finaliteit ervan – haar nog steeds als een gevaar voor de openbare orde meent te kunnen beschouwen, dat de verwerende partij evenmin aangeeft waarom zij tot een andere conclusie meent te kunnen komen die haaks staat op de beoordeling van de correctionele rechtbank, dat de motivering van de verwerende partij aldus niet kan worden aangenomen aangezien zij het gezag van gewijsde van het vonnis van de correctionele rechtbank schendt en aangezien zij niet toelaat te begrijpen waarom de verwerende partij van oordeel is dat zij op heden – na haar detentie gedurende een periode van zeven maanden – nog steeds als een gevaar voor de openbare orde dient te worden beschouwd, dat zulks manifest strijdig is met het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel die haar vonnis uitdrukkelijk als een passende bestraffing beschouwt om de openbare orde te beschermen en recidive te voorkomen, dat of de betreffende attaché überhaupt kennis heeft genomen van de inhoud van het vonnis van de correctionele rechtbank van 10 december 2020 alleszins niet kan worden afgeleid uit de beslissing, wel integendeel.

3.13. De Raad wijst er vooreerst op dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van “*een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat het betoog van de verzoekende partij, zoals uiteengezet in punt 3.12. uitsluitend in het licht van de motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod dient te worden bekeken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden mee in rekening heeft genomen voor de bepaling van de duur van het inreisverbod. Immers wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De verwerende partij staft voornoemde vaststelling door *in casu* te motiveren dat de verzoekende partij sinds 24 mei 2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, feiten waarvoor zij op 10 december 2020 werd veroordeeld tot een niet-definitieve gevangenisstraf, dat de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het EHRM, dat het EHRM heeft gesteld

dat staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan, dat het EHRM het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen beschouwt, dat ook het Europees Hof van Justitie reeds heeft uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*”, valt, dat inbreuken op de wetgeving inzake drugs een diffuse vorm van criminaliteit zijn met indrukwekkende economische en operationele en dikwijls grensoverschrijdende connecties en dat gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit kan worden overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten, dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan, dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van de verdovende middelen als zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Deze motieven worden overigens door de verzoekende partij niet betwist.

Het gegeven dat de bestreden beslissing tevens vermeldt dat gezien de ernst van de feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doet geen afbreuk aan voorgaande motieven en neemt niet weg dat de verwerende partij bij de bepaling van de duur van het inreisverbod slechts rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, een vaststelling die door de verzoekende partij niet wordt betwist. In die zin is het betoog van de verzoekende partij, zoals uiteengezet in punt 3.12. en dat volledig betrekking heeft op de overtuiging van de verzoekende partij dat de verwerende bij het bepalen van de duur van het inreisverbod de vaststelling mee in rekening heeft genomen dat zij op heden – na haar detentie gedurende een periode van zeven maanden – nog steeds als een gevaar voor de openbare orde dient te worden beschouwd, dan ook niet dienstig. Immers blijkt uit de motieven betreffende de duur van het inreisverbod dat de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel acht in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde omdat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Deze laatste vaststelling is niet onverenigbaar met de beoordeling door de correctionele rechtbank van Brussel die, zoals de verzoekende partij aanvoerde, in haar vonnis van 10 december 2020 stelde: “*Au vu des éléments précités, les peines d'emprisonnement et d'amende ci-après précisées constitueront une réponse appropriée aux actes répréhensibles du prévenu tout en assurant la finalité collective et individuelle des poursuites qui est d'assurer la sauvegarde de la sécurité publique et d'éviter la réitération par lui de faits analogues ou plus graves à venir.*” Uit het vonnis blijkt dat de verzoekende partij schuldig werd bevonden aan de haar ten laste gelegde feiten en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en een geldboete zodat de verwerende partij dienstig in de bestreden beslissing kon stellen dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de verwerende partij flagrant het gezag van gewijsde van voornoemd vonnis miskent noch dat zij tot een andere conclusie komt die haaks staat op de beoordeling van de correctionele rechtbank.

3.14. De verzoekende partij stelt tot slot dat de staatssecretaris wijst op het belang van de immigratiecontrole om de duur van het inreisverbod te verantwoorden, dat dit thans een stereotiep onderdeel is geworden van de motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod, dat het belang van de immigratiecontrole evident is, doch dat dit op zich niet verantwoordt waarom de maximumduur van een inreisverbod wordt opgelegd, dat “*het belang van de immigratiecontrole*” overigens een heel vage notie is welke voor verschillende interpretaties vatbaar is, dat ook een inreisverbod van één jaar in het belang van de immigratiecontrole kan worden geacht, dat de algemene notie van immigratiecontrole niet voldoet aan de verplichting tot individuele motivering en niet toelaat te begrijpen waarom precies voor de maximumduur van het inreisverbod wordt gekozen.

3.15. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan waarom een ‘evident’ motief niet zou mogen veruitwendigd worden in de bestreden beslissing. Zij toont niet aan dat het foutief, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is om bij het bepalen van de duur van het inreisverbod waarbij de evenredigheid in acht moet worden genomen te verwijzen naar het belang van de immigratiecontrole. Door louter te stellen dat het belang van de immigratiecontrole een

heel vage notie is welke voor verschillende interpretaties vatbaar is, maakt zij evenmin concreet aannemelijk dat de motieven omtrent de duurtijd foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich voor het bepalen van de duur van het inreisverbod niet heeft beperkt tot de loutere vaststelling een inreisverbod van drie jaar in het belang van de immigratiecontrole is. Zoals reeds blijkt uit de bovenstaande vaststellingen getuigt de bestreden beslissing wel degelijk van een individuele motivering en laat deze toe te begrijpen waarom precies voor de duur van drie jaar wordt geopteerd. Waar de verzoekende partij stelt dat ook een inreisverbod van één jaar in het belang van de immigratiecontrole kan worden geacht, gaat zij eraan voorbij dat de verwijzing naar het belang voor de immigratiecontrole om een inreisverbod van drie jaar proportioneel te achten dient samen gelezen te worden met de overige motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. De verzoekende partij kan niet op ernstige wijze verwijzen naar één zinsnede uit de motivering en abstractie maken van de overige motieven om te stellen dat een dergelijke motivering ook een andere duur kan rechtvaardigen en geen individuele motivering vormt.

3.16. Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de door de verwerende partij aangehaalde elementen de maximumduur van het inreisverbod niet kunnen verantwoorden, noch afzonderlijk noch in hun samenhang genomen.

3.17. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin blijkt een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Door louter voor te houden dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden, maakt de verzoekende partij dit evenmin aannemelijk.

3.18. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER